

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Isandaan at Limampu't Dalawa

Ang Simbolismo ng Dalawang Patpat ni Ezekiel: Isang Paglalakbay sa Pamamagitan ng Propesiya at ng Pagtubos

Jeff Pippenger
2024-03-22

Isinasaalang-alang natin ang linya sa Ezekiel kabanata tatlumpu't pito, na unang tumutukoy sa pag-hip ng Ikapitong Trumpeta at sa mensaheng para sa Laodicea, na nagbubunga ng hukbo ng isang daan at apatnapu't apat na libo. Pagkatapos, inuulit at pinalalawak ni Ezekiel ang linyang iyon sa pamamagitan ng pagpapakilala sa pagsasanib ng dalawang patpat ng hilaga at timog na mga kaharian ng Israel, bilang isang paglalarawan ng prosesong kung saan ang Pagka-Diyos at ang pagkatao ay pinag-iisa sa panahon ng pag-hip ng Ikapitong Trumpeta. Kapag ang dalawang bansa ay naipag-isa bilang isang bansa, itinutukoy ni Ezekiel na sila'y may isang haring namamahala sa kanila, at pagkatapos ay tinalalakay niya ang walang hanggang tipan na siyang tipang natutupad kasama ang isang daan at apatnapu't apat na libo, habang binibigyang-diin na ang bayang tipan sa mga huling araw ay magkakaroon ng santuwaryo ng Diyos sa gitna nila magpakailanman.

Idinagdag namin sa linyang iyon ang gawa ni Juan sa pagsukat sa templo noong 1844, na sa gayon ay itinutipo ang pangwakas na pagsukat na nagsimula noong Setyembre 11, 2001. Ang pagsukat na iyon ay tinukoy din ni Zacarias, na nagsasaad na nagaganap ang pagsukat kapag muling pinili ng Diyos ang Jerusalem bilang lunsod na paglalagyan ng Kanyang pangalan. Kami ay gumuguhit ng isang pagtutulad sa pagitan ng mga bahagi na bumubuo sa templo at ng dalawang kahoy ng hilagang at timog na mga kaharian ng Israel. Ang gawa ni Cristo sa pagdadala sa pagkakaisa ng Kanyang Pagka-Diyos at ng pagkatao ng isang daan at apatnapu't apat na libo ay inilalarawan sa dalawang propesiya ng dalawang libo't limang daan at dalawampung taong pagkakalat na ipinasapit sa hilagang at timog na mga kaharian ng Israel, kaagapay ng propesiya ng dalawang libo't tatlóng daang taon.

Upang matukoy kung ano ang kinakatawan ng mga kahoy ni Ezekiel sa gawain ng ebanghelyo ay nangangailangan ng batayang pagkaunawa sa ebanghelyo. Tinanggap ni Cristo ang ating nahulog na laman matapos ang apat na libong taon ng minanang kahinaan, na ipinasa sa Kanya sa pamamagitan ni Maria. Bilang ating Halimbawa, ipinakita Niya na sa paggamit ng Kanyang kalooban upang ipasuko ito sa kalooban ng Kanyang Ama, maaari tayong magtagumpay gaya ng pagtagumpay Niya, sa pamamagitan ng paggamit ng ating kalooban sa pagpapasakop sa Kanyang kalooban. Ang ating kalooban ay ginagamit, sa mabuti man o masama, sa ating utak, na siyang moog ng kaluluwa.

Ang mag-aaral na nagnanais na pagsamahin ang gawain ng dalawang termino sa isa ay hindi dapat pahintulatang masunod ang kaniyang sariling kagustuhan sa bagay na ito. Ang magpasyang gumawa ng dobleng gawain ay, para sa marami, nagbubunga ng labis na

pagpapasán sa isipan at ng pagpapabaya sa wastong pisikal na ehersisyo. Hindi makatwiran na ipalagay na kayang saklawin at tunawin ng isipan ang labis-labis na pagkaing pang-isip; at kasimbigat na kasalanan ang labis na pagpapakain sa isipan gaya ng pagbibigat sa mga organo ng panunaw, na hindi binibigyan ang tiyan ng mga panahon ng pamamahinga. Ang utak ang kutang-tanggulan ng buong pagkatao, at ang maling mga gawi sa pagkain, pananamit, o pagtulog ay nakaaapekto sa utak at humahadlang sa pag-abot ng ninanais ng mag-aaral—ang mabuting disiplina ng isipan. Ang anumang bahagi ng katawan na hindi pinakikitunguhan nang may pagsasaalang-alang ay magpapadala ng pahiwatig ng pinsala sa utak. Dapat magpakita ng malaking pagtitiyaga at pagpupunyagi sa pagtuturo sa kabataan kung paano mapangalagaan ang kanilang kalusugan. Dapat silang maging lubos na maalam sa bagay na ito, upang ang bawat kalamnan at organo ay mapalakas at mapasailalim sa disiplina, anupa't sa kusang-loob man o di-kusang pagkilos ay magbunga ng pinakamainam na kalusugan, at ang utak ay mapasigla upang mapasan nito ang kabigatan ng pag-aaral. Kristiyanong Edukasyon, 124.

Ang gawain ng walang hanggang tipan ay ang pagsulat ng kautusan ng Diyos sa ating puso at isipan, at kapuwa ang ating puso at ang ating isipan ay nasa “moog ng ating mga kaluluwa,” na siyang ating utak.

Ang kaisipan ng lalaki o ng babae ay hindi sa isang iglap bumabagsak mula sa kadalisan at kabanalan tungo sa kabuktutan, karumihan, at krimen. Nangangailangan ng panahon upang mabago ang makatao tungo sa makadiyos, o upang ibagsak ang mga hinubog ayon sa wangis ng Diyos tungo sa kabangisan o sa pagiging makasatanas. Sa pagmamasid, tayo'y nagbabago. Bagaman hinubog sa wangis ng kaniyang Maylalang, maaaring mahubog ng tao ang kaniyang kaisipan nang sa gayon ang kasalang minsan niyang kinasusuklaman ay maging kaaya-aya sa kaniya. Kapag tumigil siya sa pagbabantay at pananalangin, tumitigil siyang bantayan ang muog, ang puso, at nasasangkot sa kasalanan at krimen. Ang kaisipan ay nalalapastangan at ibinababa, at hindi maaaring maiangat ito mula sa karumihan habang ito'y sinasanay na alipinin ang mga kapangyarihang moral at intelektuwal at ipailalim ang mga ito sa mas masasahol na pita. Dapat panatilihin ang walang humpay na pakikidigma laban sa makalaman na kaisipan; at tayo'y dapat tulungan ng nagpapadalisay na impluwensiya ng biyaya ng Diyos, na hihila sa kaisipan paitaas at sasanayin ito na magbulay-bulay sa mga dalisay at banal na bagay. Adventist Home, 330.

Ang "isip," ang "puso," ang "utak" ay ang "moog ng kaluluwa." Ang moog ay isang kuta na nararapat bantayan upang hindi mapasok ng kasalanan.

Sa Kaniyang panalangin sa Ama, ibinigay ni Cristo sa sanlibutan ang isang aral na dapat maukit sa isip at kaluluwa. "Ito ang buhay na walang hanggan," wika Niya, "na makilala Ka nila, ang iisang tunay na Diyos, at si Jesucristo na Iyong sinugo." Juan 17:3. Ito ang tunay na edukasyon. Nagbibigay ito ng kapangyarihan. Ang karanasang pagkakilala sa Diyos at kay Jesucristo na Kaniyang sinugo ay binabago ang tao ayon sa wangis ng Diyos. Ibinibigay nito sa tao ang paghahari sa sarili, na isinasailalim ang bawat udyok at pita ng mas mababang likas sa ilalim ng pamamahala ng nakatataas na mga kapangyarihan ng isipan. Ginagawa nitong anak ng Diyos at tagapagmana ng langit ang nagtataglay nito. Inihahatid siya nito sa

pakikipag-ugnayan sa kaisipan ng Walang-hanggan, at binubuksan sa kaniya ang saganang mga kayamanan ng sansinukob. Christ's Object Lessons, 114.

Ang mga "kapangyarihang nakatataas" ay dapat gamitin upang supilin at ipailalim ang mga "bugso at pita ng mababang kalikasan." Ang mga kapangyarihang nakatataas ay nasa isip, at ito ay ang "pakikipag-ugnayan sa isip ng Walang Hanggan," na "nagbabago sa tao tungo sa wangis ng Diyos." Sa panahon ng pagtatatakan ng isang daan at apatnapu't apat na libo, nabubuo sa isang pangkat ang larawan ng hayop at sa kabilang pangkat ang larawan ni Cristo. Ang nagpapaganap sa pagbabagong ito ay ang pagkakaugnay ng mga isipan. Ang mga may isiping makalaman o ayon sa laman, gaya ng pagkakakilanlan ni Pablo, ay humuhubog sa larawan ng laman—ang hayop. Ang mga nagtaglay ng isip ni Cristo ay humuhubog sa larawan ni Cristo. Ang pangako ng tipan ay na maaari nating kamtin ang isip ni Cristo sa pagbabalik-loob, bagaman tayong lahat ay ipinanganak na may isiping makalaman.

Magkaroon sa inyo ng ganitong kaisipan, na kay Cristo Jesus din: Na, bagaman siya'y nasa anyo ng Diyos, ay hindi niya inakalang isang pangangamkam ang pagiging kapantay ng Diyos; kundi hinubaran niya ang kanyang sarili, at kinuha ang anyo ng isang alipin, at naging sa wangis ng mga tao; at nang masumpungan sa kaanyuang bilang tao, ay pinakumbaba niya ang kanyang sarili, at naging masunurin hanggang sa kamatayan, oo, hanggang sa kamatayan sa krus. Filipos 2:5-8.

Narapat na magkaroon tayo sa ating sarili ng kaisipan ni Cristo, gaya rin ng nasa kay Cristo, sapagkat tayo'y nilikha ayon sa Kanyang wangis. Subalit wala tayo ng kaisipang iyon; ang taglay natin ay kaisipang makalaman, na ipinagbili sa ilalim ng kasalanan.

Kaya nga ngayon, wala nang kahatulan sa mga nasa kay Cristo Jesus, na hindi lumalakad ayon sa laman, kundi ayon sa Espiritu. Sapagkat pinalaya ako ng kautusan ng Espiritu ng buhay na nasa kay Cristo Jesus mula sa kautusan ng kasalanan at ng kamatayan. Sapagkat ang hindi nagawa ng kautusan, palibhasa'y mahina dahil sa laman, ay ginawa ng Diyos, sa pagsugo niya ng kaniyang sariling Anak sa wangis ng makasalanang laman, at dahil sa kasalanan, hinatulan niya ang kasalanan sa laman; upang ang katuwiran ng kautusan ay matupad sa amin, na hindi lumalakad ayon sa laman, kundi ayon sa Espiritu. Sapagkat ang mga namumuhay ayon sa laman ay nakatuon ang pag-iisip sa mga bagay ng laman; ngunit ang mga namumuhay ayon sa Espiritu ay sa mga bagay ng Espiritu. Sapagkat ang pag-iisip na makalaman ay kamatayan; ngunit ang pag-iisip na ayon sa Espiritu ay buhay at kapayapaan. Sapagkat ang pag-iisip na makalaman ay pagkakaalit laban sa Diyos; sapagkat hindi ito napapasakop sa kautusan ng Diyos, ni hindi nga maaari. Kaya nga ang mga nasa laman ay hindi makalulugod sa Diyos. Subalit kayo ay hindi nasa laman kundi nasa Espiritu, kung tunay na nananahan sa inyo ang Espiritu ng Diyos. At kung ang sinuman ay walang Espiritu ni Cristo, hindi siya kabilang sa kaniya. At kung si Cristo ay nasa inyo, ang katawan ay patay dahil sa kasalanan; ngunit ang Espiritu ay buhay dahil sa katuwiran. Roma 8:1-10.

Ang sumasa-Espiritu ay buhay, at ang sumasa-laman ay kamatayan. Ang laman ay ang mababang kalikasan; ito ang pinagmumulan ng ating mga damdamin. Ang mababang kalikasang makalaman ay nararapat pamahalaan ng nakahihigit na kalikasan, at ito ay natutupad sa pamamagitan ng

pagpapairal ng ating kalooban na nasa ilalim ng pagpapasakop sa Espiritu Santo. Ang ating nakahihigit na karnal na pag-iisip ay maaaring mabago dito at ngayon, ngunit ang ating mababang kalikasan ay kailangang maghintay hanggang sa Ikalawang Pagparito upang mabago.

Ang dalawang patpat ni Ezekiel ay tumutukoy sa isang patpat na isinasagisag bilang looban, at ang patpat na iyon ay umabot sa kaniyang wakas noong 1798. Ito ay ganap na nahati sa tig-1,260 taon ng paganismo na yumurak sa hukbo, at tig-1,260 taon ng papalismo na yumurak sa hukbo. Ang patpat na iyon ay hindi kumakatawan sa pagyurak sa santuwaryo ng Diyos, sapagkat ang santuwaryo ng Diyos ay nasa kahariang timog. Ang hukbong niyurakan ng paganismo at papalismo ay isang templong pantao, ngunit kaugnay ng kahariang timog, iyon ang katawan, at ang kahariang timog ang dako na pinili ng Diyos upang ilagay ang ulo. Ang kahariang hilaga ang katawan, ang kahariang timog ang ulo.

Ang dalawang bahagi ng kaharian sa hilaga na tig-isang libo dalawang daan at animnapung taon ay kumakatawan sa dalawang iba't ibang hilig tungo sa kasalanan sa templo ng katawan, na kinakatawan ng mga minana at napagsanayang hilig. Ang paganismo ay sagisag ng minanang mga hilig ng kasalanan sa templo ng katawan, at ang pagtanggap ng papalismo sa relihiyon ng paganismo ay kumakatawan sa mga napagsanayang hilig tungo sa kasalanan. Sa alinmang kaso, ang templo ng katawan ay hindi mababago hanggang sa Ikalawang Pagparito, kaya't ang patpat ng kaharian sa hilaga ay umabot lamang hanggang 1798, at nang utusan si Juan na sukatin ang templo, ang patpat na iyon ay hindi na isasama.

Ang salitang "conversion" ay nangangahulugang isang pagbabagong-anyo o pagbabago mula sa isang kalagayan tungo sa iba. Nang nagkasala sina Adan at Eva, sila ay "converted" mula sa kanilang orihinal na kalagayan, sapagkat sila'y nilalang na sakdal, ayon sa wangis ng Diyos, na ang mga nakatataas na kapangyarihan ang kumokontrol sa mga nakabababang kapangyarihan. Nang sila'y nagkasala, sila ay "converted" tungo sa pagiging isang nilalang na ang mga nakabababang kapangyarihan ang nangibabaw sa mga nakatataas na kapangyarihan. Ipinasa nila ang kalagayang iyon sa lahat ng kanilang mga inapo.

Sa propetikong ugnayan ng dalawang tungkod ni Ezekiel, pinili ng Panginoon ang Jerusalem na maging ulo, ang kabisera kung saan tumatahan ang hari. Ito ang itinakdang maging nakatataas na kapangyarihan. Sa pagwawangis ng dalawang tungkod, ang kahariang timog ay ang mababang kapangyarihan kaugnay ng nakatataas na kaharian sa hilaga. Ang pagbabalik-loob na kinakatawan kapag pagdudugtungin ang dalawang tungkod ay nangangailangan na maibalik ang kahariang timog sa kalagayan nito bilang ulo. Ito ay dapat na ibaling tungo sa kahariang hilaga, sapagkat noon ay naisanib ito sa tunay na hari ng hilaga, at naugnay sa bulwagang-trono ng tunay na kahariang hilaga.

Sa dahilang ito, ang kahariang hilaga ay umabot lamang hanggang 1798, at si Juan ay inatasang pabayaan ang looban, na umabot lamang hanggang 1798. Ang kahariang timog ay ipagkakaisa sa kahoy ng dalawang libo't tatlong daang taon sa pagdating ng ikatlong anghel, ngunit ang kahariang hilaga ay magwawakas samantalang naisakatuparan ang pagsasanib ng pagka-Diyos at pagkapakatao sa loob ng dalawang dakó ng templo na pagkatapos ay sinukat ni Juan. Ang

kahariang hilaga ay napaugnay sa kahariang timog sa pamamagitan ng kawing na apatnapu't anim, sa pagdating ng ikatlong anghel, ngunit hindi ito tuwirang naugnay sa 1844, gaya ng nangyari sa kahariang timog.

Ang katimugang kaharian ay naugnay kapwa sa templong apatnapu't anim na taon, at sa pagsasanib ng pagka-Diyos at pagkatao na kinakatawan ng dalawang daan at dalawampung taon. Ang hilagang kaharian noong 1798 ay minarkahan ang pundasyon ng templong apatnapu't anim na taon, ngunit doon iyon nagwakas, sapagkat, bilang pundasyon, kinatawan nito ang laman na inaku ni Cristo sa Kaniyang sarili, at ang Kaniyang laman ay pinaslang mula sa pagkakatatag ng sanlibutan. Ang lahat ng mga templo ay mga sagisag na mapagpapalit, at ang pundasyon ng apatnapu't anim na taon noong 1798 ay tumutukoy sa Kaniyang katawang-tao, at ang pagtatapos ng apatnapu't anim na taong iyon noong 1844 ay tumutukoy sa Kaniyang pagka-Diyos.

Ang hukbong na tinatapakan hanggang 1798 ay hindi ang santuwaryo ng Diyos, bagama't ang santuwaryo ng Diyos ay inilarawang tinatapakan sa panahong iyon; ngunit ang pagtapak na iyon ay isinasagawa sa timog na kaharian, kung saan pinili ng Diyos ang Jerusalem upang ilagak ang Kaniyang santuwaryo at ang Kaniyang pangalan. Ang hukbong tinapakan ay kumakatawan sa mga Hentil; ito ay kumakatawan sa katawan.

Nang magkasala sina Adan at Eva, nagsimula ang “pitong ulit”—pitong libong taon ng pagyurak ng kasalanan sa sangkatauhan. Sa puntong iyon, ang Kordero na pinaslang mula pa sa pagkakatatag ng sanlibutan ay naglaan ng mga balat ng kordero upang takpan ang makasalanang kahubaran ng sangkatauhan. Nang matapos ang pagyurak sa sangkatauhan noong 1798, ang Kordero, na siyang saligan at tagapagtayo ng bawat pinabanal na larawan ng templo, ay muling pinaslang. Doon nagwakas ang hilagang kaharian, at gayundin ang templong pantao na kinakatawan roon.

Noong 1798, ang huwad na Antikristo ay pinatay matapos niyang maibigay ang kaniyang satanikong patotoo sa loob ng tatlo't kalahating taong propetiko, na nagsimula sa kaniyang pagkakalooban ng kapangyarihan noong 538, at nauna rito ang tatlumpung taon ng paghahanda na nagsimula noong 508. Iyon ay isang satanikong panggagaya sa tatlumpung taong paghahanda ni Cristo na nagsimula sa Kaniyang kapanganakan, na nagwakas sa Kaniyang pagkakalooban ng kapangyarihan nang Siya'y bininyagan, at pagkatapos noon ay ibinigay Niya ang Kaniyang patotoo sa loob ng tatlo't kalahating literal na taon hanggang sa Siya'y dumating sa puntong ang Korderong pinatay mula sa pagkakatatag ng sanlibutan ay ipinako sa krus. At noon ay natupad ang Kaniyang pangako na kapag ang templo ay nawasak, muli Niya itong ibabangon sa loob ng tatlong araw.

Siya mismo ang magtatayo muli ng templo ng Kanyang katawan, sapagkat ang kapangyarihan ng Kanyang pagka-Diyos ang nagsakatuparan ng muling pagkabuhay, sapagkat ang Kanyang pagka-Diyos ay hindi namatay sa pagpapako sa krus, kundi ang Kanyang pagka-tao ang namatay sa krus, sapagkat imposibleng mamatay ang Diyos.

'Ako ang pagkabuhay na maguli at ang buhay' (Juan 11:25). Siya na nagsabi, 'Ibinibigay ko ang aking buhay, upang muli ko itong kunin' (Juan 10:17), ay lumabas mula sa libingan tungo

sa buhay na nasa Kanyang sarili. Namatay ang Kanyang pagkatao; hindi namatay ang Kanyang pagka-Diyos. Sa Kanyang pagka-Diyos, taglay ni Cristo ang kapangyarihang baliin ang mga gapos ng kamatayan. Ipinahahayag Niya na taglay Niya ang buhay sa Kanyang sarili upang bigyang-buhay ang sinumang Kanyang naisin. Selected Messages, aklat 1, 301.

Noong 1798, ang templong pantao, ang hukbo ng “hilagang kaharian,” ay nagwakas, sapagkat, bilang sagisag ng mas mababang kalikasan, hindi ito maaaring mabago hanggang sa pagkabuhay na mag-uli sa Ikalawang Pagparito. Gayunman, tinukoy nito ang pundasyon ng apatnapu’t anim na taon, nang ibinangon ni Cristo ang templong maaaring mapagbagong-anyo, na kinakatawan ng timugang kaharian, na sagisag naman ng nakatataas na mga kapangyarihan ng isip, ang siyang nababago sa sandaling ang isang makasalanan ay ariing-ganap.

Sa pundasyong inilatag mismo ni Cristo, itinayo ng mga apostol ang Iglesia ng Diyos. Sa Kasulatan, ang larawan ng pagtatayo ng isang templo ay madalas gamitin upang ilarawan ang pagtatayo ng Iglesia. Tinukoy ni Zacarias si Cristo bilang ang Sanga na magtatayo ng templo ng Panginoon. Binanggit niya ang mga Hentil bilang mga tutulong sa gawain: “Ang mga taga-malayo ay darating at magtatayo sa templo ng Panginoon;” at ipinahayag ni Isaias, “Itatayo ng mga anak ng taga-ibang lupa ang iyong mga kuta.” Zacarias 6:12, 15; Isaias 60:10.

Sa pagsulat hinggil sa pagtatayo ng templong ito, wika ni Pedro, “Na sa kaniya kayo’y lumalapit—sa batong buháy na tunay na itinakwil ng mga tao, datapwa’t hinirang ng Diyos at mahalaga—kayo rin naman, na gaya ng mga batong buháy, ay itinatayong isang espirituwal na bahay, isang banal na pagkasaserdote, upang maghandog ng mga haing espirituwal na kalugud-lugod sa Diyos sa pamamagitan ni Jesucristo.” 1 Pedro 2:4, 5.

Sa pook-pinagkukuhaan ng bato sa daigdig ng mga Judio at ng mga Hentil ay nagsipagpagal ang mga apostol, na naglalabas ng mga batong ilalatag sa ibabaw ng saligan. Sa kaniyang sulat sa mga mananampalataya sa Efeso, sinabi ni Pablo, “Kaya nga hindi na kayo mga taga-ibang-lugar at mga dayuhan, kundi kababayan ng mga banal, at kabilang sa sambahayan ng Diyos; at itinayo sa ibabaw ng saligan ng mga apostol at ng mga propeta, na si Jesucristo mismo ang Pangulong Bato sa Panulok; na sa Kaniya ang buong gusali na maayos na pinag-ugnay-ugnay ay lumalago tungo sa isang banal na templo sa Panginoon; na sa Kaniya rin kayo ay itinatayong magkakasama upang maging isang tahanan ng Diyos sa pamamagitan ng Espiritu.” Efeso 2:19-22.

At sa mga taga-Corinto ay sumulat siya: 'Ayon sa biyaya ng Diyos na ipinagkaloob sa akin, gaya ng isang marunong na punong tagapagtayo, nailatag ko ang saligan, at may iba namang nagtatayo sa ibabaw nito. Ngunit mag-ingat ang bawat tao kung paano siya nagtatayo sa ibabaw nito. Sapagkat walang ibang saligan na maaaring ilagay ng sinuman maliban sa nailatag na, na si Jesucristo. Ngayon, kung may sinumang magtayo sa ibabaw ng saligang ito gamit ang ginto, pilak, mga mahalagang bato, kahoy, dayami, ipa; ang gawa ng bawat tao ay mahahayag: sapagkat ipahahayag ito ng araw, sapagkat ito’y mahahayag sa pamamagitan ng apoy; at susubukin ng apoy ang gawa ng bawat tao kung anong uri ito.' 1 Corinto 3:10-13.

Ang mga apostol ay nagtayo sa isang matatag na saligan, ang mismong Bato ng mga Panahon. Sa saligang ito dinala nila ang mga batong kanilang hinukay mula sa sanlibutan. Hindi

nagpagal ang mga tagapagtayo nang walang hadlang. Lubhang pinahirap ng pagsalungat ng mga kaaway ni Cristo ang kanilang gawain. Kinailangan nilang makibaka laban sa pagkapanatiko, pagkiling, at poot ng mga nagtatayo sa isang huwad na saligan. Marami sa mga gumawa bilang mga tagapagtayo ng iglesia ay maihahambing sa mga tagapagtayo ng pader sa kapanahunan ni Nehemias, tungkol sa kanila’y nasusulat: ‘Ang mga nagtayo sa pader, at ang mga nagdadala ng pasan, pati yaong mga nagkakarga, bawat isa’y sa isang kamay gumagawa sa gawain, at sa kabilang kamay ay may hawak na sandata.’ Nehemias 4:17. Mga Gawa ng mga Apostol, 595, 596.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.

Ang pagkahulog ng tao ay nagpunô sa buong langit ng dalamhati. Ang sanlibutang nilikha ng Diyos ay napinsala ng sumpa ng kasalanan at tinitirhan ng mga nilalang na hinatulang magdusa at mamatay. Walang lumitaw na daan ng pagtakas para sa mga lumabag sa kautusan. Tumigil ang mga anghel sa kanilang mga awit ng papuri. Sa lahat ng bulwagan ng langit ay may paglululksa dahil sa kapahamakang idinulot ng kasalanan.

Ang Anak ng Diyos, ang maluwalhating Kumandante ng Langit, ay nahabag sa bumagsak na sangkatauhan. Naantig ang Kanyang puso ng walang-hanggang kahabagan, nang lumantad sa Kanyang paningin ang mga dalamhati ng nawawalang sanlibutan. Ngunit ang banal na pag-ibig ay nagpanukala ng isang paraan na sa pamamagitan nito ay matutubos ang tao. Ang nilabag na kautusan ng Diyos ay humihingi ng buhay ng makasalanan. Sa buong sansinukob, iisa lamang ang makatutugon, alang-alang sa tao, sa mga hinihingi nito. Yamang ang banal na kautusan ay kasing-banal ng Diyos Mismo, tanging ang kapantay ng Diyos lamang ang makagagawa ng pagbabayad-sala para sa paglabag dito. Walang sinuman kundi si Cristo ang makatutubos sa bumagsak na tao mula sa sumpa ng kautusan at maibalik siyang muli sa pagkakasundo sa Langit. Si Cristo ay papasanin sa Kanyang sarili ang sala at kahihyan ng kasalanan—kasalanang lubhang nakasusuklam sa isang banal na Diyos na anupa’t kinakailangang ihiwalay nito ang Ama at ang Kanyang Anak. Aabutin ni Cristo ang kalaliman ng kasawian upang iligtas ang napahamak na lahi ng tao.

Sa harap ng Ama ay namagitan Siya alang-alang sa makasalanan, samantalang ang hukbo ng langit ay naghihintay sa kahihinatnan na may kasidhian ng pananabik na hindi kayang ipahayag ng mga salita. Matagal na nagpatuloy ang mahiwagang pakikipag-sanggunian na yaon—“ang payo ng kapayapaan” (Zechariah 6:13)—para sa bumagsak na mga anak ng tao. Ang panukala ng kaligtasan ay naihanda na bago pa lalangin ang lupa; sapagkat si Cristo ang “Korderong pinaslang mula nang itatag ang sanlibutan” (Revelation 13:8); gayunman ay isang pakikibaka, maging sa Hari ng sansinukob, ang isuko ang Kanyang Anak upang mamatay para sa salinlahing may sala. Ngunit, “Sapagkat gayon na lamang ang pag-ibig ng Diyos sa sanlibutan, na ibinigay Niya ang Kanyang bugtong na Anak, upang ang sinumang sumasampalataya sa Kanya ay huwag mapahamak, kundi magkaroon ng buhay na walang hanggan.” John 3:16. O, ang hiwaga ng pagtubos! ang pag-ibig ng Diyos sa isang sanlibutang hindi umiibig sa Kanya! Sino ang makaalam ng kailaliman ng pag-ibig na yaong “lampas sa kaalaman”? Sa mga walang hanggang kapanahunan, ang mga di-namamatay na isipan, na nagsisikap na maunawaan ang hiwaga ng pag-ibig na yaong di-maarok, ay mamamangha at

sasamba.

"Ang Diyos ay mahahayag sa katauhan ni Cristo, 'na ipinagkakasundo sa Kaniyang sarili ang sanlibutan.' 2 Corinto 5:19. Ang tao ay naging lubhang nalugmok dahil sa kasalanan anupa't imposibleng, sa kaniyang sarili, siya'y mapasa-kaayon sa Kaniya na ang likas ay kadalisan at kabutihan. Ngunit si Cristo, matapos Niyang tubusin ang tao mula sa kahatulan ng kautusan, ay makapagkakaloob ng banal na kapangyarihan upang magsanib ito sa pagsisikap ng tao. Sa gayon, sa pamamagitan ng pagsisisi sa Diyos at pananampalataya kay Cristo, ang mga bumagsak na anak ni Adan ay maaaring muling maging 'mga anak ng Diyos.' 1 Juan 3:2." Patriarchs and Prophets, 63, 64.